

Av eldste
Kyle S. McKay
i De sytti

Løver i skogen

Da jeg var seks år, dro familien vår på fottur i fjellet. På vei tilbake løp min eldre bror, Barrie, og jeg i forveien. Vi gledet oss!

Vi elsket å se klipper, blomster, fugler og små dyr. Men snart innså vi at vi var alene og stien var borte.

Vi visste ikke hvordan vi skulle finne tilbake. Det var trær overalt rundt oss. Jeg forestilte meg løver som gjemte seg bak hver av dem! Barrie sa at vi skulle rope om hjelp. Vi ropte lenge, men ingen hørte oss.

Til slutt snudde Barrie seg mot meg og sa: "Jeg syns vi skal be."

Jeg tenkte at det var en god idé. Mens han ba, holdt jeg ett øye åpent for å se etter løver. Etter at vi hadde bedt, følte vi fred.

Akkurat da hørte vi rasling i trærne. Jeg var sikker på at det var en løve! Men før jeg ble for redd, så jeg hvem det var. Det var pappa! Vi var takknemlige for at bønnen vår hadde blitt besvart.

Da vi gikk tilbake til stien, fortalte vi pappa om bønnen vår. Han stoppet og sa: "Vi må be igjen for å takke vår himmelske Fader for hans hjelp."

Glade i hjertet bøyde vi hodet, og jeg takket ham for at han besvarte bønnen vår. Denne gangen passet jeg på at begge øynene var lukket! ●

Fra et intervju med Linda Davies.

